

ע"פ 30887/02/17 - אחמד אבו רמילה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

06 יולי 2017

עפ"ת 30887-02-17 אבו רמילה נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
המערער:
נגד
המשיבה:
אחמד אבו רמילה
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד קישאוי עלא

ב"כ המשיבה עו"ד סמי חוראני

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

זהו ערעור על פסק דינו של בית משפט לתעבורה מיום 24.1.17, בו הורשע המערער בנהיגה במהירות מופרזת של 150 קמ"ש, כאשר המהירות המותרת היא 90 קמ"ש, ונדון לעונש הכולל פסילת רישיון למשך 6 חודשים. הערעור הוא על הכרעת הדין ועל גזר הדין. ההרשעה התבססה על שימוש במכשיר ממל"ז (להלן המכשיר).

אני סבורה שדי בטענה אחת מטענות המערער כדי להביא לקבלת הערעור, ועל כן מתייתר הדיון ביתר הטענות.

בתשובה לאישום בבית משפט קמא, השיב ב"כ המערער כי "הנאשם מודה בנהיגה, כופר במהירות ובתקינות המכשיר...". בתגובה, הודיע ב"כ המאשימה שם, כי הוא ימציא בתוך 30 יום תע"צ רלוונטי.

אין מחלוקת על כך שלצורך ההרשעה היה על התביעה להוכיח את תקינות המכשיר על ידי הוכחת כולו ביום הבדיקה, וכן תקינותו בבדיקה חצי שנתית. הוכחה כזו נעשית בדרך כלל בתעודת עובד ציבור המעידה על כך, כפי שנקבע גם ברע"פ 7093/10, **מדינת ישראל נ' אורנה דריזין**. ואכן, כאמור, ב"כ המאשימה בבית משפט קמא הודיע לסנגור שימציא לו תעודת עובד ציבור. אף שהדבר לא נכתב במפורש, ברור שהמשמעות היא שכתב האישום יתוקן, כך שיתווסף העד שערך את התעודה.

בתיק נשמעו הוכחות ולא נאמר דבר בנוגע לתעודת עובד הציבור. התעודה לא הוגשה וממילא לא נחקר עורכה.

כאשר מדובר בעובדה מהותית שעל המאשימה להוכיח, נטל ההוכחה המוטל בהליך פלילי על התביעה, מחייב את התביעה להוכיח את אותה עובדה, אלא אם כן ניתנה הסכמה לויתור על הבאת הראייה. במקרה זה, כאמור, ניתנה כפירה מפורשת וב"כ המערער הבהיר שהוא כופר בתקינות המכשיר. על כן, לא ניתן היה לצאת מההנחה שוויתר על הגשת תעודת עובד הציבור. ב"כ המשיבה טען היום כי יש לראות בהתנהלות המערער משום ויתור על הטענה, מאחר שלא חקר על העניין ולא העלה את הטענה אלא בסיכומים. אינני שותפה לעמדה זו. אין מדובר במצב בו העד נחקר ולא נשאל שאלות רלוונטיות, שאז ניתן לראות בהימנעות מחקירה משום ויתור על טענה. במקרה זה, העד הרלוונטי או המסמך שנערך על ידו, כלל לא הובאו ולא הוגשו לבית המשפט, ואין לצפות מסנגור להעלות מיוזמתו טענות בעניין זה.

יתרה מכך, לאחר שהטענה הועלתה בסיכומים, ניתן היה לצפות מהתובע בתיק לבקש לתקן את התקלה ולהגיש את התעודה, או לטעון שב"כ הנאשם ויתר על טענה זו. אולם הדבר לא נעשה והמאשימה השלימה עם המצב שנוצר והטענות שהועלו ללא הסתייגות.

בנסיבות אלו, אני סבורה כי לא הוכחו כל העובדות הדרושות להוכחת תקינות המכשיר, כך שלא הוכחה מהירות הנהיגה של המערער. בית משפט קמא הסתמך בפסק הדין על ע"פ 5345/90, **בראונשטיין נ' מדינת ישראל**, אולם פסק הדין בעניין דריזין מאוחר לפסק דין זה ועל כן הוא המחייב. בנוסף, גם עפ"י פסק דין בראונשטיין, הבדיקה החצי שנתית אמנם איננה חלק ממערכת הראיות הראשונית של התביעה, אולם במקרה שבפניי, לאחר שהועלתה באופן ספציפי טענה לגבי תקינות המכשיר, נראה שגם עפ"י פסק דין בראונשטיין צריך היה להוכיח את עריכת הבדיקה התקופתית, ואצין כי גם התביעה אמרה שתדאג לקבלת תעודת עובד ציבור, כך שנראה שזו הייתה גם עמדתה.

לאור האמור, אני מקבלת את הערעור ומזכה את המערער מהעבירה המיוחסת לו.

**ניתנה והודעה היום י"ב בתמוז
תשע"ז, 06/07/2017 במעמד
הנוכחים.
חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת**

הוקלד על ידי דניאל אסלן